

Sygn. akt I ACz 290/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący:	SSA Marek Klimczak
Sędziowie:	SA Jan Sokulski SA Dariusz Mazurek (spraw.)

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2014r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **B. B.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Szpitalowi im. (...). Ojca P. w P.**

o zapłatę

na skutek zażalenia **pozwanego**

od postanowienia Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 24 lutego 2014r., sygn. akt I C 543/10

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Przemyślu zabezpieczył powództwo w części dotyczącej renty poprzez zobowiązanie strony pozwanej do zapłaty na rzecz powódki kwoty po 4.000 zł miesięcznie, począwszy od dnia 24 lutego 2014r., płatnej do rąk przedstawicielki ustawowej powódki I. B. do dnia 10-tego każdego następującego po sobie miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, aż do czasu prawomocnego zakończenia procesu.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazano, że w toku postępowania dopuszczono dowody z dwóch opinii biegłych. Pierwsza z nich opinia zespołowa - wydana przez Instytut Matki i Dziecka obejmująca opinie biegłych z zakresu ginekologii i położnictwa, neonatologii oraz neurologii, opinia uzupełniająca biegłego w specjalności ginekologia i położnictwo - dr n. med. T. M.. Druga z opinii sporządzona została przez biegłą z zakresu pielęgniarstwa.

W oparciu o dotychczas przeprowadzone dowody Sąd Okręgowy uznał, że powódka uprawdopodobniła roszczenie w rozumieniu art. 753¹ § 1 k.p.c. Zwiększenie życiowych potrzeb uzasadniające roszczenie rentowe powódki niewątpliwie dotyczyło jej potrzeb opiekuńczych i leczniczych.

Sąd wskazał, że powódka B. B. liczy obecnie 6 lat, nie siedzi samodzielnie, nie jest w stanie nawet samodzielnie zmienić pozycji ciała. Nie potrafi skierować jedzenia do ust, jedynie palce rąk, które gryzie lub ssie. Nie sygnalizuje potrzeb fizjologicznych. Dziecko wymaga opieki i obecności osób trzecich całodobowo, bowiem również w nocy rodzice wykonują przy niej czynności pielęgnacyjne polegające na około dwukrotnej zmianie ułożenia jej ciała. Biorąc pod uwagę fakt, iż małaletnia około 6 godzin dziennie spędza w Ośrodku Rehabilitacyjno - Edukacyjno – Wychowawczym, a około 8 godzin dziennie śpi, przez pozostałe 10 godzin dziennie wymaga pomocy i opieki. Małaletnia potrzebuje pomocy w takich czynnościach jak pozycjonowanie ciała, karmienie, czynnościach fizjologicznych i higienicznych, wywożenia na dwór na specjalnym wózku, założenia pionizatora i obecności w trakcie pionizacji.

Sąd Okręgowy przyjął stawkę 10 zł dziennie za godzinę opieki, co dało należne powódce z tego tytułu świadczenie w wysokości 2.800 zł miesięcznie (10 zł x 10 godzin = 100 zł dziennie, 100 zł x 7 dni x 4 tygodnie = 2.800 zł)

Strona powodowa uprawdopodobniła również zwiększone potrzeby wykazując konieczność dowożenia małaletniej do Ośrodka Rehabilitacyjno –Edukacyjno- Wychowawczego. Małaletnią do Ośrodka dowozi ojciec D. B. swoim samochodem marki B. (...), diesel, który spala 8,5l/100 km, pokonując codziennie trasę 60 km. Z powyższego wynika, iż miesięcznie koszty dowozu małaletniej do Ośrodka kształtują się na poziomie 510 zł.

Ponadto małaletnia powódka wymaga uczestnictwa w sześciu turnusach rehabilitacyjnych rocznie. Koszt jednego turnusu razem z dojazdami wynosi 5.600 zł. Dotychczas powódka z uwagi na trudną sytuację finansową rodziców uczestniczyła tylko w trzech turnusach rocznie. Z tego tytułu rodzice małaletniej wydatkują kwotę około 16.800 zł rocznie, co daje średnio miesięczną kwotę 1.400 zł.

Małaletnia powódka B. B. jest również regularnie rehabilitowana ruchowo w domu, przy czym koszt jednej 1,5 godzinnej serii zabiegów rehabilitacyjnych, kosztuje ich 90 zł.

Sąd uznał, iż na ten cel powódka przeznacza kwotę 720 zł miesięcznie (90 zł x 2 tygodniowo x 4 tygodnie = 720 zł).

Sąd Okręgowy biorąc powyższe pod uwagę uznał, że powódka uprawdopodobniła konieczność ponoszenia wyższych kosztów utrzymania w zakresie usprawiedliwionych potrzeb w wysokości dochodzonej we wniosku o zabezpieczenie.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł pozwany zarzucając naruszenie art. 730¹ § 1 i 3 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka uprawdopodobniła swoje roszczenie oraz że zabezpieczenie renty tymczasowej w wysokości po 4.000 zł miesięcznie jest kwotą zbyt wysoką i obciąża obowiązanego ponad potrzebę.

Wskazując na powyższe pozwany domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia i oddalenia wniosku powódki o zabezpieczenie, ewentualnie o obniżenie kwoty renty zabezpieczonej od pozwanego na rzecz powódki.

Skarżący w pierwszej kolejności zakwestionował przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że roszczenie zostało uprawdopodobnione w zakresie wszystkich przesłanek warunkujących odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego Szpitala za uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia. Nie zostało zakończone postępowanie dowodowe na okoliczność sprawowania prawidłowej opieki przez personel medyczny nad matką powódki w czasie porodu i nad powódką po urodzeniu.

Zabezpieczona kwota renty w wysokości po 4.000 zł miesięcznie narusza zasadę przewidzianą w art. 730¹ § 3 k.p.c. przy wyborze sposobu zabezpieczenia. Pozwany zakwestionował zwiększone koszty opieki nad powódką które wynoszą obecnie 2.800 zł miesięcznie. Sąd pominął, że w czasie kiedy powódka przebywa na turnusie rehabilitacyjnym, to rodzice jej nie ponoszą wydatków na dojazdy do Ośrodka w P. oraz nie pokrywają kosztów rehabilitacji domowej. Nie uwzględniono także pobierania przez matkę powódki świadczenia na rzecz małaletniej córki w wysokości przekraczającej kwotę 900 zł miesięcznie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Zarzut pozwanego co do niewykazania przez powódkę przesłanki uprawdopodobnienia roszczenia – nie zasługuje na uwzględnienie. Należy zgodzić się z Sądem I instancji, że powódka wykazała istnienie zwiększonych potrzeb w zakresie uszczerbku na zdrowiu odnoszącego się do roszczenia o rentę, w granicach uprawdopodobnienia roszczenia w postępowaniu zabezpieczającym.

Sąd Okręgowy słusznie zauważył, iż stosownie do treści art. 753 § 1 k.p.c. w zw. z art. 753¹ § 1 pkt. 1 k.p.c. w sprawach o rentę z tytułu odpowiedzialności za uszkodzenie ciała, zabezpieczenie może polegać na zobowiązaniu obowiązanego do zapłaty uprawnionemu jednorazowo albo okresowo określonej sumy pieniężnej. W sprawach tych podstawą zabezpieczenia jest jedynie uprawdopodobnienie istnienia roszczenia.

Zasada powyższa odnosi się do roszczeń o rentę z art. 444 § 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość.

Przepis ten stanowi podstawę do dochodzenia, przez poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, renty z tytułu zwiększonych potrzeb, a zatem w związku z koniecznością pokrycia kosztów utrzymania, powstałych wyłącznie w następstwie zdarzenia sprawczego. Będą nimi wszelkie koszty związane z zapewnieniem poszkodowanemu stałej lub doraźnej opieki, koszty zmiany warunków bytowych, zmiany diety, stosowanego leczenia itp. Roszczenie o rentę w razie zwiększenia się potrzeb jest niezależne od zdolności do pracy poszkodowanego i od sposobu wydatkowania świadczeń uzyskanych z tego tytułu. Poszkodowany nie jest zobowiązany do udowodnienia poniesionych wydatków i może dochodzić roszczenia także wówczas, jeżeli dysponuje wystarczającymi środkami z innych tytułów lub opiekę nad nim sprawują osoby (np. najbliżsi), niedomagające się w zamian żadnej finansowej rekompensaty (por. wyrok SN z 4 marca 1969 r., I PR 28/69, OSN 1969, nr 12, poz. 229; wyrok SN z 11 marca 1976 r., IV CR 50/76, OSN 1977, nr 1, poz. 11).

Okolicznością prawnie obojętną jest zatem, że matka powódki otrzymuje na jej rzecz świadczenie przekraczające 900 zł miesięcznie, na co powołuje się pozwany w treści zażalenia.

Sąd I instancji w oparciu o dotychczas przeprowadzone postępowanie dowodowe prawidłowo uznał, że występuje słuszna podstawa do przypuszczenia, że roszczenie powódki istnieje i jest wymagalne. Powódka powołując się na zwiększenie potrzeb uprawdopodobniła je wskazując okoliczności dotyczące opieki. Niewątpliwie stan zdrowia powódki wymaga pomocy i obecności osób trzecich całodobowo. Małoletnia wymaga pomocy przy ubieraniu, jedzeniu, wykonywaniu czynności fizjologicznych i higienicznych, pionizacji.

Należy zgodzić się także z ustaleniami Sądu Okręgowego, że powódka wymaga pomocy co najmniej 10 godzin dziennie, a przeznaczenie 10 zł za godzinę opieki nie jest wygórowane. Stanowi to kwotę 2.800 zł miesięcznie.

Trudno zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego co do kwestionowania zakresu zwiększonych potrzeb z tytułu opieki nad małąletnią powódką i odnosić je do potrzeb zdrowego 6-letniego dziecka w sytuacji gdy powódka od urodzenia wymaga stałej pomocy osób trzecich. Stan zdrowia powódki nie jest stabilny, a tym samym zakres opieki sprawowanej przez rodziców dziecka nie będzie się zmniejszał tylko zwiększał, na co zwróciła uwagę biegła ds. pielęgniarstwa w treści przedłożonej do akt opinii (opinia biegłej k. 220).

Także wydatki na wyjazdy powódki na turnusy rehabilitacyjne, oraz koszty rehabilitacji domowej znajdują uzasadnienie w ustalonym dotychczas stanie faktycznym jak i materiale dowodowym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił zażalenie pozwanego jako bezzasadne na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.